

tüsimise pääse, mille pärast laugest maalt olete siia tulnud, vastuse annan, pean teile üht lugu jutustama, mis pärast teist tuntud sündmust sündis.

„Terwel maal, ligidal ja laugel, on tuttaw ja teada, et meie suur tuningas naesterahva iudusest suurt lugu peab ja töige ilusatad naesterahvad terwest riigist tuninganna ja printsesside õueneitsidels on kogunud. Kui mitte tuninga suurt õiguse armastust nii sami laialt ei tundaks, nagu meie õueneitside suurt iludust, siis täisis meie riiki viististi lolepalju võõrtaid ja ei saaks meil muud tehagi, kui imestajaid vastu võtta. Seda ei ole palju aega tagasi, kui laugest maalt üks ilus, mehine prints meie juurde ilmus. Tuningas läätsis teda oma ette tuua, võttis teda armulikult vastu ja läbis ta reisi otstarbe järele.

Söäl vastas prints, meie tuninglifi õuelonna neiude ilubuse siitus olla tema juurde tunginud, ja nüüd olla ta tulnud, et üht nende seast omale abisaasaks valida.

Seda julget vastust kuuldes paisus meie tuninga otsaessel vihaseon üles, ta sai trooni pää'l rahutuks ja meie lastimine lõif, et ta mõne rutulise ja loleda otsuse annab. Ta surus aga määratu suure tahtmissejõuga oma viha maha, ja end printsipoole pöördes sõnas ta: „Sinu palve on luulda võetud. Homme löunaajal saab ühe meie lõigeilusama neiuga paari laulatatud!“

Siis läksis ta meid: „Walmistage lõik hommels pulma vastu siin palees walmis! Juhatage ouustatud prints ta tubadesse ja andke talle lõit, mis ta ial soovib. Raigasugu läbitöölised saatse ta juurde, et ta enesele võib walmietada lasta, mis pulmadel tarvitab!“

„Aga majeheet,” hüüdis prints, „enne kui need ette-wolmišusid algavad, tahassis ometi . . .“

„Mitte sõna erom!” müristas tuningu, „minu läsuud en antud, muud ei ole enam tarvis! Sina palusid, mina läätsin — siest en lüü! Ela hästi, mu prints; jääl-nõgemiseni homme löuna-ojal!“

Tuningas tõusis püsti ja lõhkus, luna meie prints ta tubadesse saatime ja tasse lõit andsime, mida ta tarvititas. Tema aga oli wäga rahutu ja murelis.

„Ma ei saa sedest rutusi aru,” sõnas ta oma saatjate traektu; „missal viidalse mind nelude ette, et nende lekkelt ledagi omale läätsin walida? Ma ei tahab mitte üsnes nende nägu näha, maid tahassis ka nende waimu preevilda.“

„Meie läest ei saa ja midagi teado,” oli vastus. „Mis meie tuningas häälts arvab, seda ta teeb, — muud meie ei tea!“

„Tuningi läst näitab oga wäga iseäraline olewat,” tähendos prints; „minu orwamisega ei läi see lüdagil lostell!“

„Sel filmapilgul läheres printsile saatja, seda ta seni ei olnud tähelegi pannud. See oli latade õladega, röömsa näoga mees, les paremas läes suurt mõõta hoidis, mille tera seliti sandja läewarre pää'l seisib. Ta sondis seda loedat sõjariista nii õrnasti, nagu oleks see mõni megav loys olnud, siis summardas ta sügavasti.

„Kes fina oled?“ läüs prints ja oskus sammu tegost, niipea kui mõõta nägi.

„Mina“, vastas ligineja naeratades, „olen wiiwitate aitaja. Kui meie tuningas ema seowisid mõnele oma alamale ehit la wõõrale teatab, les nendega wohest mitte rohul olla ei tahab, siis pandalse mind tema seltsilisels.